

CSONTOS MÁRTA

FEDEZÉKBEN

*Kibelezett éjszakákon falak
oltalmában kuporog a szél,
csak egy macska fehérlík
a sötét köveken, – én pedig
vándorútra kélek; altató nélkül,
létem zsugorított fűzfa-remegés.*

*Szemhéjam mögött nem kap
helyet a félálom sem, az éberség
foglya vagyok, – visszafogott
zaj a süllyedő ágykereten.
Araszról-araszra rövidül szobámban
a csend, a hajnalba meztelenített
égbolton szennyes titkok homálylanak.
Ágyam mellett már ég a lámpa,
körém gyúlnak apró fény-rezdületek,
s kicsiny házam apró ablakán
beint sietősen a reggeli korasárga.*

*Beállok megint a sorba, hagyom,
hogy megint meglincseljenek, hagyom
hogy belerángassanak az embervadászásba.*

*De nem akarok még annyira sietni,
a nagy tülekedésben inkább visszahúzódom
kicsit kedvezőbb körülmények oltalmába.*

KERTMOZI

*Agyonramosott ing az ég,
a távoli vetítívászon
csak páraszigetek vannak,
míg lent, a lombok sötétkamrájában
alig látszik a történelemelőtti
fényfonalak villódzása.*

*Nem ülök le a nézőtérre,
pedig a jegyem érvényesítve,
várom, míg elmúlik az adásszünet,
s a kokárdavirágok arcára klikkelhetek,
élvezni akarom a színeképeket.
Nincs akció, horror vagy thriller,
nincsenek ellen-áryalatok,
a főhős méltósága osztozik
az angyali sárga büntelenségével,
s a Nagy Függöny mögött
kullancsok vére festi a díszleteket.*

*De végül győz a mese, – Őz, a nagy
varázsló most nyitja fel szemem,
az enumerációban Mici Mackó együtt
ül a Kis Herceggel, várják hogy Hoffmann
és Grimm együtt eszmecserezzenek
Freuddal a tudat alatti kereveten.*

*A háttérben a történet kiásott
tetem, a gyilkost nem találni sehol,
én meg úgy próbálom értelmezni a storyt
a magam módján, hogy beleborzongok a látvány
szépségébe, – s ott vagyok már a harmadik
dimenzióban, hogy rávésssem mitikus
jeleket az éteri felhővásznon üvegére.*

KÉSLELTETETT MATURÁCIÓ

*Túl sötét van odakint,
magszakadt a fényvonulás
az ablakok alatt, - nincs kontraszt,
nincs fekete-fehér, csak fekete-szürke
lobogás; az ágakon beszáradt, dióhéjba
rekedt, alig nedvedző erek.
Ott maradtál abban a tartományban,
ahol nyílik a labirintus bejárata,
ahonnan kitörni nem lehet.
Nincs összhang a belső világossággal,
a tudás beavatásához szükséges
ceremónia elmaradt, - nincs béke,
nincs maturáció, üresjárat a történetben
az Ígéret kora, - saját tüzed nem ad lángot,
nem léphetsz be az égő csipkebokorba.*

*Egyedül maradsz önmagaddal, agyad
szürke szivacsában eltömődtek a járatok,
holt tér foglya vagy a sötétben, a Vigasz
rétegei között nem találod a beásott
búvóhelyet. Álarcos idegenként keringsz
a megmaradt térfélen, nem tudsz a fénnel
tandem körökben lebegni, lassan csúszol
lefelé Hádész kötélén, mert ahol egykor
Isten állt, az most a Semmi helye.*